

NA ŽIVOT OSUĐEN

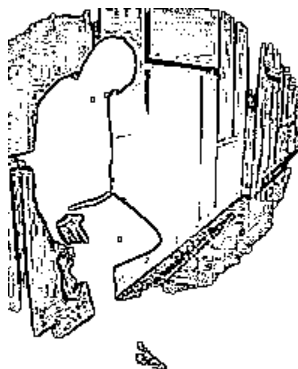
Skoro zaboravljen miris zavičaja
Javi mi se usred ove zemlje strane
Nagorelih grana dim lako uzdignut
Odbaci me mišlju u prošlosti dane.

Jedva laticama razvijen pupoljak
Ugledah dok čekah novi dan da sine
Nad njime se topio zadnji komad tame
Prvi zraci dozivahu jutro iz daljine

Zalutalom čežnjom budi se tišina
Kao nježan uzdah s' djevojačkih grudi
U polusan laki uspomene došle
skrivaju toplinu od jutarnje studi

Bolom zavijena neka tuđa trešnja
U njedrima skrivaše tugu nasred srca
Dok od sebe plodove vlažnoj zemlji sprema
Čekajući ljeto što na vrata kuca

Samo jedna nit je odvaja od ljudi
Prezir nestajanju kad se novi plod javlja
A čovjek je vječno zarobljen u sebi
I na život osuđen da ne zaboravlja.

JOŠ NA PUTU

Darova me noćas livada samoćom
Nebo na me prosu sjaj od mjesečine
Na obrazu kaplja lako klizi bradi
Ni sam ne znam dal' je suza ili rosa
Samo njenim tragom okupana bora
Grč od bola skriva s' ukusom gorčine
Na usnama tihi šapat se otima
Kao onda kad si otrčala bosa
U smiraju dana iz zlatne doline.

S čudnom izmaglicom poput gustog dima
Davno nesta korak i sjena od tijela
Ja skamenjen ostah nasred uskog puta
Čuvajući tvoje tragove od kiša
A ti nedostižna i onda i sada
Ni okret mi više darovala nisi
Da mi ove glasove u glavi utiša
I utješi srce što ti se još nada.

Prosuo se biser kroz plašt crne svile
Što ga nebo samo nesebično daje
I đavo će znati što baš tako blista
Kad ni do čeg' nije, kad sve kratko traje
Kad su čemer soli kapljice prolile
Iz tog istog oka koje svemir gleda
Ne bi li se za tren tuge zaturile
Ako svoju dušu toj ljepoti predam.

Smjenjuju se slike zvjezdica sa neba
I prošlosti slatke sa bojom mladosti
Svuda oko mene miriše tišina
Dodirujem vazduh ustreptao svježi
Na usnama dah zastaje samo kol'ko treba
Da ne poremeti trenutke radosti
Kad me na njih sjeti sjajna mjesečina
i sjećanje što lako daljinama bježi.

USUD

Ne dolazi san na modre oči
Niti tuga popušta remenje
Ova noć je kao svaka druga
Bol u duši, u srcu kamenje
Radost davno napuštena pruga
Koja sjetom doziva sudbinu
Da odnese što je preostalo
Da na crno dolije crninu

Godine su odlutale nekud
I za sobom pustoš ostavile
Još od onda kad slutnja okova
Uspomenu kao težak usud
Što daruju zloslutnice vile
Zalud jecaj od sestrica gora
Zalud pjesma sa talasa mora
Ništa nije kao što je bilo
otkad tuga srce razgovara.

Kome svoju tajnu da povjerim
A da muško srce ne zaplače
Skrivajući ranjenu sujetu
Gubim snagu kamen da pomjerim
Ne bi li se otrgnuo jače
Da pokrenem svoju siluetu
Vratim život u vene zarasle
Vratim vatru u oči ugasle.

Još je vidim, a grudi se stežu
Još je ljepša sa suzom u oku
Išao bih al' me sidrom vežu
Oni njeni biseri niz lice
Vuku nazad u jesen duboku
Teče pogled budi nesanice
Sužanj ostah ja na tvojoj sjeni
Ti si grijeh nekom iskupila
ja vječna sam žrtva jednoj ženi.

DVIJE ŽELJE

Kad me tamom noći ludilo dozove
Na put besanice do blistavog jutra
Budan sanjam snove stare jablanove
I tako sat po sat ka dalekom sjutra.

Uprtim pogledom razbijam crnilo
Sve se čini blizu neka svjetlost čudna
Vatra čelom prođe, pronese bunilo
I sa usne šapat glasa uzaludna.

Od prozora odsjaj zastade u oku
S kraja dvije kapi niz lice se sliše
Osjetih u duši prazninu duboku
Kad se dvije zadnje iskre ugasiše.

Prva mi je bila želja za životom
Zlatni pehar koji nikad to ni bio nije
A druga je čežnja za njenom ljepotom
Kuju ova duša vječno će da krije.

RUŽA DAVNO OSTAVLJENA

Pljevljacima od srca

Na doksatu ruža davno ostavljena
Sjeća me na dane dok si moja bila
Svaka njena s' bolom latica uvela
Godina je otkad si me ostavila

U dnu bašte naše drvo je jasmina
I taraba stara koja nas je krila
Blistala si srećna dok si me ljubila
I poljupce slala kad bi odlazila.

Sve je davno prošlo i ničega nema
Avlijom se samo tišina prikrada
Samo jedan čovjek suzama doziva
Uspomene svoga zavičajnog grada

U njima su zvuci kojima se bude
Usnule večeri pokraj česme stare
Jedna mladost davna i godine lude
Jedino bogatstvo kad ljudi ostare.

SRCU NIKAD DOSTA

Ja te gledah kroz jelove grane
Svaki korak još u oku osta
Sve sam svoje zaturio davno
Samo tebe nikad srcu dosta

Još mi duša ponekad zaluta
Usred šume na malenu kosu
Đe je damar za tren umirao
Kad te spazim razdraganu bosu

Ni uzdahom otkrio se ne bih
Dok je razum ćutao u tami
Nisi znala da te neko gleda
A ja znadoh da smo bili sami

Da me neko u živ oganj drži
Čini mi se lakše bi mi bilo
nego ove godine ćutanja
dok uz tebe rastao sam vilo

Ti ostade u mojem sjećanju
Ja još hoću da te zaboravim
Zbog tebe sam sužanj obećanja
Da se tamo više ne pojavim

Sve se bojim da će tvoja sjena
Razmaknuti dvije vite jele
Međ 'koje je mladi mjesec skrio
Svjetlost što su gorske vile plele.

Ne znam sada, ni tad nisam znao
Šta da činim ako me ugledaš
Uzalud su godine minule
Još mi mira u snovima nedaš.

ZAVIČAJNE VODE

(Vezičnici)

Snom mi noćas prođe ono malo vode
S'izvora Mandovca pa naniže dolje
Donese mi sliku majčinoga sela
I odnese pogled na zeleno polje.

Ne znam ko ti dade da se zoriš mjestom
Kraj zelenih vrba đe ljeta ne spava
Sretali se ljudi od kad znam za sebe
Pokraj snenih vrba tu kraj Vodoplava

Nisi mi ni divlja, plaha, razuzdana
Nisi smiraj sunca u beskraju vode
Tek samo si vrtlog u kojemu gledam
Trag jednog djetinjstva koje nekud ode

A tako si željo duboko u meni
Ko kamičak što se na tvome dnu krije
Da dodirnem staklo površine tvoje
I da tvoja voda lice mi umije.

U meni su negdje svi tvoji odsjaji
Svi mirisi svježe trave pokošene
I studen u kosti urezana vječno
Da me sjeća da si uvijek dio mene.

NAD JESENJOM SLIKOM

Ledinom klizi vjetar na mahove
Pogled ubira sitnu prašinu
Okom kroz prah ko srcem kroz strahove
Dodirujem dobro poznatu daljinu

U polutama sa pola glasa
Dozivam imenom stare slike
I s'dvije usnule boje na njima
Presvučene krajolike

Odjek se vrati u jednom trenu
Poput reskog udara zvona
Naniza travu već oborenu
I svilenu paučinu ispod balkona

Tako se lako zavuče jesen
U svaki rukavac svakodnevice
Tihu joj pjesmu slušam zanesen
Ogrnut plaštom besposlice

Unese sumrak nemir u vene
Utvara bezbroj pokaza se likom
Oholo grabeći zrake pokorene
Spusti se tama nad jesenjom slikom

PJESMA TAMBURA

Ko mi noćas pod prozorom pjesmu daruje
Ko da ne zna da u meni tuga caruje
Ja još nisam naučio da je prebolim
I još uvijek srce lažem da je ne volim

Kome tiho na sokaku svira tambura
Mrakom zvoni pjesma njena nizom bisera
Oka moga usred tame blista suze sjaj
Kao onda kad si rekla da je svemu kraj

Odlazite tamburaši, nema nikoga
To što stoji usred mraka nisam više ja
To je tjelo - duše nema, trag od čovjeka
Na crnome platnu samo crna linija

DJEVOJČICI BEZ DJETINJSTVA

Gledam zbunjen to malo biće
Ja skoro bezgrešan ona još manje
Između nas tinja razočaranje
Čvrsto vezani uz svoje sudbine
Tragovi prošlosti naši nimalo slični
Al' treperi neko razumijevanje
Uz razgovor kojemu nijesmo vični

Nema tu mnogo prazne priče
Samo se pitanjem nameće pitanje
Kome je dato sudbinu da skroji
Ako te ostave uz gorko kajanje
Nakon što vrijeme godine izbroji
Kako da zaboraviš čitavo trajanje
Prolazeći kraj sreće koja stalno izmiče

Uzalud tražiš razloge kojih nema
Uzalud prkosiš naletu vjetra sjećanja
Koji ti baca prašinu u oči

Sjeti se kad se oluja sprema
Kako samo okreneš glavu
I pustiš huk na tišinu da istoči
Tako si jača od nevremena

Ne traži odavno izgubljeno
Učini ovaj dan odslikan duginom bojom
Mada znam da nije lako živjeti s' istinom
Kako preboljeti djetinjstvo promašeno
Nad kojim nije imao ko da bdije
Kako zaboraviti pogled uvijek oboren
Kada se pomene majčinska ljubav
I praznina nad kolijevkom tvojom

Zato uvijek budi gorda i budi svoja
Zaboravi bunar prepun gorčine
Odmetni se u svoje visine
Tamo gdje si poslala sve želje
Istopi stvarnost u ljepše slike
Pronađi sebe, pronadži prijatelje...
Neka ti vrijeme donese novi vjetar u jedra
A duši ono što imala nisi
Za sve ove prošle i buduće godine

PROLJEĆE

Proljeće u meni opet nemir budi
Skidajući s duše mrežu paučine
Ispod koje čute pukotine tuge
I po koji potok od stare gorčine

Ja još ne znam koja snaga me pokreće
Spajajući davno pale razvaline
I kamen po kamen u dvorac pretvara
Ono što su nekad bile ruševine

Zamorim se samo kad me san savlada
Ali ne prestajem da sanjam i slutim
Neku novu radost željno iščekanu
I izazov koji neću da prećutim

Zato me ne pitaj šta je to u meni
Da l' proljeće oganj svaki put zapali
Ili je to samo moj žar prikriveni
U okovu zime lahori zaspali

PRED TOBOM

K'o razdrobljen kamen pod naletom vala
Ja stojim pred tobom bez nade i snova
U oluji davno ugašeni plamen
A ti na mom nebu zablistala sjajem
Tako nedostižna kao ljubav nova

Sad ništa ne reci pogled sve govori
Samo hoću lažnu beskorisnu nadu
Hoću ćutnju novu ranu da zatvori
Licem da pronese bar tračak svjetlosti
Preko tamnih sjena koje osmjeh krađu

Zato pusti samo da ti dirnem usne
Dok sklopljene oči traže stare slike
Još uvijek si ovdje - ja na putu tamo
Gdje sudbina šalje umorne vojnike
Ti zauvijek ostala u meni –
ja kod tebe ni u uspomeni.

DA GORE NE BUDE

Odvoji munja zemlju od neba
Baš onamo gdje pogled odluta
Kad čovjek slamku spasa zatreba
Zastajući u mraku nasred puta

Jedan od onih ostavljen i zaboravljen
Samo se brojim među ljude
Pustim željama davno umoren
Sa nadom da gore ne može da bude

U kamen zatucana moja sudbina
Godinama kroz pakao vođen
Ako je život s' tugom vrlina
Ja sam sigurno s` vrlinom rođen

Al'ipak me vuče ona tajna nit tanka
Ispod dalekog nebeskoga svoda
progonjen sjećanjem skoro bez prestanka
Ostrvo sam nasred nepreglednih voda

Korak se težak ulicom vuče
A linija ista nedostižna daleka
Sve tako liči na bezlično juče
ja koračam k'o da ispred sreća čeka.

DUBOK ZDENAC

Uvire još jedan dan života
U dubok zdenac očajanja
Na površini zamrloj davno
Samo su još krugovi pokajanja

Kada bi barem mogao da vratim
Ovaj posljednji dodir sudbine
Što se utisnu pečatom starim
Na pergamentu moje gorčine

U tamnoj svili koprene noći
Izbija tanak zračak svjetlosti
dok mi se na tren uspomene vraćaju
Blistajući mrvom radosti

Ne zaboli kratko, ne prestaje
Ranjenom dušom caruje studen
Ja samo jedan u moru zaboravljenih
Zaboravim šta sam htio da budem

Ne tražite uzalud razloge moje
Nije mi samo ranjeno srce
Razum je moj pomućen davno
Od čistog uma preostalo zrnce

Zato me noćas pustite samog
Sa čašom u ruci i dahom prošlosti
Možda i sreća na tren navrati
K'o nenadani dragi i rijetki gosti

AKO SI OSTALA ISTA

Dolazim po ko zna koji put
Umoran pred vrata tvoja
Bacan talasima života
Ranjen strijelama bolnim
A nisam ni ratnik ni slamka
Već sasvim običan smrtnik
Kao i svaki drugi sudbine zatočenik
I agonije svjedok pod nebom od olova
Ako si još ostala ona ista
Latica sjajnih kruna što se nesebično nudi
Evo uzmi tek mrvu ovog poštovanja
Korakom srne u susret mi ponovo pođi
Sretni me kao čarobni prašak
Iscjeliteljskog prolječnog lista
Ćuteći još jednom novu bajku
Negdje duboko u meni probudi

SVE JE MANJE PRAVIH STVARI

Ubijam dokolicom sumorno popodne
Usporeno dišem, duša ko da stari
Kako da ti kažem nekad bilo naše
A sad sve je manje onih pravih stvari

Laganom pjesmom odsanjaću vrijeme
Ko bi još za moje brige da mari
Za ove ljude su naši dani teoreme
A ne znaju sve je manje pravih stvari

To što zovu svojim ciljem u životu
Samo je pustoš nad kojom se životari
Kako da se sažalim nad ovom grehotom
Jer ne znaju sve je manje onih pravih stvari

Bili smo svi isto – ili se bar činilo tako
Nisu se nosili revolveri, pokazivali buđelari
Nije se kupovalo društvo za večernju žurku
Sve je bilo puno onih pravih stvari

Vidio sam kraj jednog vremena
Bolesne od ambicije koja se ostvari
Popadale pod teretom svojih kompleksa
Ne znajući da nestaju one prave stvari.

Popucaće jednom i ti zlatni okovi
Ostaviće na koži ožiljak koji žari
Tamo gdje ih nikad nijesu imali
Al' više neće biti onih pravih stvari.

KAŽE BEHAR CVATE DRUGAČIJE
(Sarajka mi govorila)

Govorila je staloženo, tiho,
svakim glasom svojim parala tišinu,
jedno vrijeme krila od svog zaborava.
Tek ponekad riječju zastalom u grlu
u mraku je tražila sjajnu mjesečinu
i trag zvijezde grada što nikad ne spava.
Ili su to bile tajne njenog oka
otkrivene tragom bisera niz lice,
praveći po njemu sjajnu paučinu
nestadoše na obodu drhtavih usana.

Reče to je bilo jednostavno tako
kad navika postane na smrt ravnodušna.
Trajalo je dugo, nije bilo lako...
Borismo se za život do posljednjeg daha...
Naša nada bila je želja nepresušna,
nije bilo kajanja, nije bilo straha...
Samo čudan nemir koji te osvoji

kad prkosiš svemu što te živog drži
i ne daš da dušu od tjela odvoji
oganj iznenadni što iz mraka prži.

Iz njenih riječi osjećam gorčinu.
Slutim da još nosi ožiljke vremena
kao orden zlatni na svome reveru.
Bedem od života u inat zločinu
sagradila negdje u svojim grudima
da običan čovjek spozna jednu vjeru
procvjetalu međ'tolikim grobovima.
Svaki detalj urezan u pamćenje lako
topi se u večeri nesnosno polako.
Žurim, hoću sve da čujem, ali kako...

Kaže danas behar cvate drugačije!
Vidio sam opet suzu nasred oka
ili žal za nekim što se izgubio
u vrtlogu stradanja i bola.
A srce je zakucalo ovo jadno naše
Dodirnu ga sjeta bolna i duboka,
ponor kog se najviše ljudska bića plaše
pored onog koji otvara samoća.

Na trenutak stadoh jer uhvatih sebe
Kako joj se dajem i otkrivam dušu
A da mi to niko zatražio nije.
Zar je noćas trebalo da upoznam tebe
Da lavina krene bez ikakvog smisla
Stopama odavno razgaženog puta
Tako dobro znanog al' opet zalutah
Čežnja me je stara još jedanput stigla.

Još jednom ugledah te sjajne izvore
Osjetih u duši onu istu strepnju
k'o nekad kad prilazih sjenci Šadrvana.
Vidim iste oči kako vatrom gore,
đerdan iz mladosti zavezan u šetnju
tek na tren zastao pokraj At mejdana
da mi više ne da sreći da uzmičem.

Ne znam da l' je bilo vrijeme da se krene.
Tek zoru smo ranu skoro dočekali,
rastali se svak sa svojim plijenom iz duše.
Ona ode jasna, čista k'o istina,
noseć' uspomenu ovoga susreta
u sjećanje odnese jedan dio mene.

LJETNJA NOĆ

Kroz prozirnu tamu tihog predvečeja
Još jedan se sumrak lagano prikrao
Za trenutak sve je odjednom utihlo
I na ljetnji dan je plašt večeri pao.

Iz trave se lagano javljaju zvukovi
Parajuć' tišinu kroz svilenu tminu
U blaženom miru mjesečina prosu
Preko vitkih breza prvu paučinu

Na oblak se mjesec naslonio lako
Zarobio sebe u pamuk je sivi
Na tren se sakrije pa opet izviri
tek da ispod sebe bar nešto oživi

Podrhtava lišće na vjetru laganom
Ne vidi se al' ga tihi šum odaje
Sa žuborom potoka snagu odmjerava
Sve dok igra sjenki pomrčinom traje

I tako polako noć se jutru bliži
Baršunasta tama mirisom opija
Prije nove noći – ponovljene priče
Iskonskom ljepotom svaki put opija

KA PROŠLOSTI KRADOM

Odvede me noćas misao daleko
Planuše na javi davne uspomene
Okiti se sjećanjem drvo mog života
Oživješe opet staze napuštene

Tragovi se moji vuku polagano
Prošlosti se bližim kradom unatraške
Prvo me susreću bliski događaji
Pamtim i osjećam skorih tajni daške

Pa onda pepelom po sjenci tišine
Koračam u sivilu nedavnoga rata
Puštajući suzu da slije niz lice
I dotakne humku bića nepoznata

U dnu tamne špilje hvatam prve zrake
Upijajuć ' žmurke nenadnu svježinu
Dok se u čas predamnom potpuno razdani
A razum prepozna matursku družinu

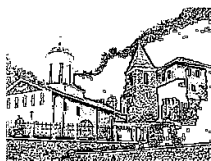

Evo već je pjesmom minula kraj mene
Uzdasima praćena tinejdžerskog doba
Da ostavi mjesto prvim poljupcima
Koji znaju trajati i traju do groba

Iza tog se javi proplanak sred šume
I četiri staze na sve strane svijeta
Olistalom gorom zaigra planina
Skrivajući korake bosoga djeteta

Tek što htjedoh da se trgnem iz bunila
Nazreh k'o kroz maglu kuću nasred sela
Prvi znak života ukaza se opet
Tamo gdje je priča davno započela

Mogu još da trajem, da dišem i budem
Mogu da se pretvaram da sam neko drugi
Istina će uvijek sebi da me vuče
Tamo gdje su moji tragovi duboki i dugi.

PUSTO STRATIŠTE

Pogledaj niz polje na moje sejmene
To su oni što im nikad nije dosta
Sve da krvlju platim svu moju slobodu
Zarobljena duša među njima osta

Vidiš li na kuli kamene stražare
One moje riječi ćutnjom zazidane
Kad sam nešto mogao i trebao reći
Ja spremah prćiju za buduće dane

Jesam li ja grešan il' se samo tako
Držim jednim krivcem međ'gomilom ljudi
Koja spremno čeka svaku žrtvu novu
I prije suđenja svakome presudi

Shvatam da na kraju nisam grešnik pravi
Već jedinka sama i niko i ništa
Međ' pukom bezličnim mrlja nevidljiva
Samo kap u moru pustoga stratišta

BUDI SE

Ni slutio nisam da će jednom doći
Vrijeme bez stida, dani od korova
Da će memla tragom od mladosti proći
Suze mjesto kiša padati s' krovova

Sad to više nisu one kapi male
Što padahu na lica sklonjena od pljuska
Kidajući prostor među dva poljupca
Urezana duboko u dva bića ljudska

Zakletva je naša bila nešto drugo
Prezirasmo šaku jada duboko u sebi
Kraj toga besmisla spavali smo dugo
Sad je prezir sudija i meni i tebi

Kako sad da vratim vrijeme iz snova
Uzalud dozivam svakog ponaosob
Nikako da svane makar jedna nova
Mjesto zore nad nama se nadvila zla kob

Budite se, budan sam i još čekam na vas
Ne kunem vas sudbinom - drugi je skrojio
Hoću bar ovog puta da budete spas
Onom što je naše dane u zlato bojio

NIKAD NE ZAŽALI

Nikad ne zažali za umrlom slavom
Kad jednom osjetiš dah truleži u sebi
Barem taj trenutak misli svojom glavom
Da te crvi sumnje uništiti ne bi.

Sjetićeš se misli sakrivenih, jasnih
Očiju punih sjaja, damara iz ruku
Tek tad odvezaćeš čvor sa žica glasnih
Vrišteći za sjenama što te nazad vuku

Ugledaćeš ponor koji te razdvaja
S jedne strane drago kamenje prošlosti
Na drugoj su samo ostaci tvog kraja
I jedna na drugu nabacane kosti

Ako već je tako nek te noć ponese
Iz kože izađi, budi krvotok u veni
Nek te nektar opojni iz vina odnese
Prema nepoznatom slobodno se kreni

Najteže je samo na prvom koraku
Inatom bez mjere divlju narav vodi
Okusi slobodu i let na oblaku
Ne dozvoli da bude kako se ko rodi!

ODLAZIŠ

Odlaziš tiho, čak ni vrata ne čujem...
Pogled mi na oknu traži
izlazak iz ovog bunila
i samo otkucaji sata remete gluvu tišinu.
Grlo se steglo da ne opsujem,
gutajući čemer i gorčinu
donosim presudu jednom vremenu.

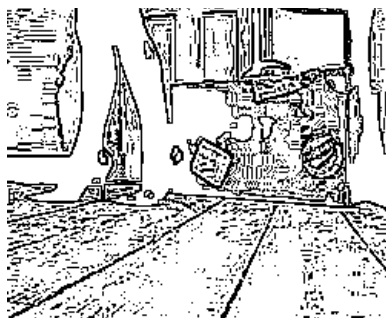
Još osjećam tvoj miris na sebi,
a već polako odmičem crnilu
I likove zamišljam tražeći onaj pravi,
onaj koji zna da otjera tminu,
da vrati osmjeh na lice
i pođe tragom neke nove,
a tako bliske zvijezde padalice.
Ima li takve na javi?

Može li ovaj prostor maleni,
stara pustinja, oazom da bude.
Kome da okrenem grudi pune topline
što su vjerovale u ljubav, u ljude,
dok smo od kiše jesenje sklonjeni
zagrljeni kitili podgoričke Skaline
i u budućnost gledali bez straha,
sa vjerom da je samo ovaj život pravi

Sad znam da ti to nikad nisi bila,
da je sve bila laž i prevara,
prolazna priča starih gatara
u koju vjeruju samo oni koji uzalud
tragaju za komadima sreće
i uvijek sanjaju nešto veće,
a znaju da nikad neće doći,
da sve kako dođe tako i nestane
kao trag mjesečine posle krasne noći.

Zato me ne osuđuj što te pratim bez riječi.
Nemoj da tražiš u meni licemjera
koji će reći: Oprosti,
nije mi bila namjera
da ti ukradem dio mladosti.
Neću da opet budem
onaj koji zna da pretjera
i izgovori gomilu gluposti...
a za kraj još jednom meni i tebi -
nek bude ćutanje.

OPET BREZE...

Vidim u daljini proplanke drage
Osluškujem zvukove u gluvoj tišini
Kroz pramenje magle nizom sastavljene
Preko polja žure slike ka našoj dolini

Podno malih breza vjetrom zanesenih
Opet skladnim nizom lepršaju sjene
Kad lahor pročešlja zastore od lišća
Dođu pa nestanu poput morske pjene

Baš tu međ'granama zastali su snovi
A ja uzaludan stalno im se vraćam
Kupujući kartu za brod što ne plovi
Ni sam ne znam čije dugove još plaćam

U KANJONU

Prosuo se behar nad rijekom
Ne da suncu livadu da budi
Kanjonom se razmicala tama
Da porodi zoru koja rudi

Povrh puta litice se mršte
Naborale masiv od kamena
Na dnu kojeg Morača se skrila
Plahovita, smaragdno zelena

Nad vijencem od smokovog lišća
Skupile se bistre kapi rose
Čekajući prve zrake jutra
Da svježinom vrućini prkose

Krikom or' o zarez a tišinu
Sjenom lako preleće po vodi
Pa zamače gore uz planinu
Za pogledom što ga nekud vodi

Ubi prizor dosadu na javi
Svježim zrakom prodisaše pluća
Kamen gori, blista od ljepote
Pozlati se od svakog svanuća

Korak krenu, a misli još stoje
Đe se nebo sa zemljom sastaje
I dan ovde duže bi da traje
Rano dođe – kasno se predaje.

VRIJEME BEZ POVRATKA

(Rodnom selu)

Još i danas prstima dodirujem trnje
I u praznom pipam plodove sa šljiva
Na javi caruje nebo nikad crnje
A mislima plove sjećanja još živa

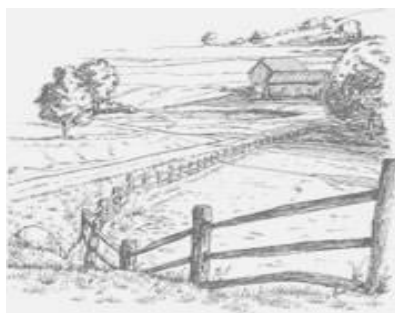
Jedan potok mali i kruške kraj njega
Tri kamena što ga pregradiše lako
Da bi stope bose u dva kratka skoka
Na drugoj obali našle se olako

Sve je to zastalo na uzdahu grudi
Zarobljeno suzom koja obraz mije
Da pokaže ono što ne mogu ljudi
Kad licemjer osmjeh tugu im sakrije

Preko uspomena prelive bojama
Još se isti suton povremeno rađa
Kad zažmurim pokraj žbuna jorgovana
Što ga sjetno sjećanje počesto porađa

Kud' to sve odnese vrtlog od života
Neumitna stvarnost i godine duge
Pa ga nenadano pod starost donese
Tračnicama iste nevidljive pruge

Na njenoj su trasi svi stari pragovi
Nesanjani snovi i trenuci sreće
Sivila i duge, djetinjstva tragovi
Prošlost koja nikad vratiti se neće

RAĐANJE NOVOG DANA

Utihnu odjednom poznata ulica
Nijednoga zvuka, ni treptaja lista
Samo prazan pločnik odzvanja tišinom
Dok na bistroj lokvi odsjaj neba blista

Prvi zraci sunca raniše sivilo
Prošarano svjetlom rumenog istoka
Tamo u daljini šumi rijetki talas
Što ga nosi rijeka mirna i duboka

Dočeka me tanko stablo drvoreda
I opori miris lipe posle kiše
Naslonjen na talas svježega vazduha
Što se samo zorom tako lako diše

Nasred mosta stadoh, prizor me opija
Ćutanjem se pokorih čudesnoj prirodi
Samoćom se jutru bezuslovno predah
I novome danu što ga zora rodi

MIRISI TIŠINE

Oslušnuh u trenu šapat mjesečine
I tišinu blage noći ljeta ranog
Dodirnuh prstima svilu pomrčine
Iskidanu treperenjem svjetla razuzdanog

Miriše nesnosno pokošena trava
Ogolio mjesec livadu bez kraja
Samo nasred polja javor mirno spava
Zvijezde sa neba u visini spaja

Zagrabih rukama otkinute biljke
Pokrih lice slamkama da udahnem rosu
Skoro pa osjetih na njima ožiljke
I sladunjav miris uzapćen u nosu

Ostadoh za zemlju prikovan još malo
Pogled prazno curi ka nebu visoko
Duša i tijelo ovdje bi ostalo
U polusan već sam tonuo duboko

Podigoh se s mukom i putem zamakoh
Već se vidi stara kuća na kraj sela
Uđoh polagano i ništa ne rekoh
Petrolejka bješe skoro dogorjela

U postelju legoh nikad tako miran
Opijen se predadoh snu bez pokajanja
Spokojan k'o pravednik i ničime diran
Ovdje na izvoru mojeg postojanja.

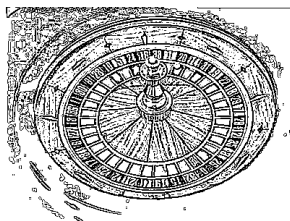
KAO TOČAK RULETA

Kao točak ruleta okreće se život
I samo jedan broj donosi sreću
Svi su ostali gubitnici

Svaki novi okret donosi nadu
Za toliko onih koji očekuju
Da baš oni budu miljenici sreće
Da pogode u srce sudbinu
I da joj bar jednom pobjedu ukradu

Il' da bolji budu na trenutak samo
Ionako sutra novi dan će doći
Nova tajna lažnom nadom postaknuta
I sa lažnim svjetlom na kraju tunela
K'o idila smrznuta usred zimske noći

Zato svaki novi dan je da se slavi
Kad se njegov kraj konačno dočeka
Možda baš je sjutra onaj odistinski pravi
Nekom pravom mjerom za budućnost skrojen
I skriven u čežnji svakoga čovjeka

JOŠ JEDNA SRAMOTA

Molitvenik ostavljen nasred praznog stola
Ni čaše, ni flaše, samo trag od bola
Što lebdi okolo kroz odaje naše
Kao odsjaj mjesečine zastao na staklu
Ni zrak slabog svjetla unutra da virne
Samo zadah težak s ukusom gorčine
Sjutra nekim novim sjajem će da sine
Obasjaće zidove u jutarnjem mraku
Prve zrake zore dočekaće tuga
Ubistvena samoća carevaće teška
Sada mrtvo more nekad sjaj života
Potvrdiće da si bila moja greška
A ja samo tvoja još jedna sramota

ZA SJEĆANJE

Sjećaš li se kako avgust
Prošara tamnu svilu nebesku
Nudeći kosmosu ćilim
Izatkan skrivenim biljkama
Osjetiš li ponekad miris
Trave tek toliko iznikle
Da pokrije kosidbe tragove
I dodir vrelog ljeta
Prosutog svuda po nama

Zazvone li u tvojim mislima
Jecaji zvona u sutonu
I obris crkvice na vrhu brda
Pod sjenkama topola visokih
Koje lagano tonu
U veče što se prikrada

Pustiš li ponekad sjećanju
Da se onako bahato razmahne

I pođe daleko od današnjeg sivila
Kružeći nad uspomenama
Sve dok u magli ne ugledaš
Ono što još budi srce usnulo
Izmami uzdah iz grudi
I vrati jedno davno jutro
Kao da je tek sad svanulo

U igri mojih stihova
Nadam se da ćeš prepoznati
Sve one stare strahove
Dok smo se u sreći skrivali
Sigurni iza našeg čvrstog bedema
I nikad se nismo pitali
Šta ako priča jednom bude gotova

Može li stvarnost ledena
Makar kratko na mahove
Donijeti tragove prošlosti
U naša jedra nespremna
Da život dalje nastave
Sa toliko rana u grudima...

NA CRTI BEZ POVRTAKA

Stojim na crti odakle povratka nema
Iza mene samo bedem neprobojni
Preko njega krici davnih uspomena
Čudnom igre sudbine lanac isprepleteni

Sve je na tom jednom mjestu zarobljeno
Ono što zaborav maglama pokrije
Onaj osmjeh preko lica promakao
I jedno trajanje uzalud potrošeno

Na duši još lebde tragovi pelina
Baš tako, istinski – gorko, ali liječi
Sa pitanjem nasred usana zastalim
Ko je mogao i šta je to trebalo da spriječi

Kada se razum odmetne u igri osjećanja
U vrtlogu strasti potone zrno soli
Dovoljno da pomuti ukus slatkog vina
I da opomene kad istina zaboli

Al' pusta praznina opet ćutanjem se javlja
Ne ostavlja trag na nevidljivom papiru
Samo obrisi sjećanja u svjetlu i tami
Strpljivo čekaju u dugom špaliru.

Ne sjećam se kada al' znam
Prestao sam odavno godine da brojim
Možda je i to poruka jasna bila
Možda.. Sve je bez smisla... Više se ne bojim

Strah me samo da se opet ne vrati
Onaj treptaj vremena kad se život lomi
Jer čini se kud god da sam okrenuo
Svuda su me čekali isti brodolomi

I OVAJ TREN

I ova noć neka ista bude
daruj tugu srcu što te voli
vidim u tebi ponudu za
drugog punu požude
i u tvom oku sjaj...
O, kako to zna da zaboli

I ovaj tren nek bude zabluda
da još tinja lažna nada za tobom
sa dlana linija vodi nekuda
a ja samo tragove naše
još uvijek zovem životom

Čašom vina gasim žeđ u duši
Starom stazom oko
nasumice bira dobro znani put
Snoviđenje davno vraća se na javi
Ja pred tvojom burom
koja stvarnost ruši
Na ledini ležim k'o slomljeni prut

Kad konačno odem
da l'će tvoja sjena
razmaknuti s' okna
zastore u tami
il'ćeš samo biti
izgubljena žena
zarobljena mrakom
u svojoj osami.

Šta god da se desi
biće uvijek ovdje
ona naša stara
blistava svitanja
a nad odgovorom
ko je grešam bio
ostaće zauvijek
teški znak pitanja.

NEPOZNATOM IZ “KOMANSKOG MOSTA”

O Bože, ti što rukom pravde
dijeliš milost i svaki komad sreće
Udahni snagu ovom nejakom biću
Ne daj da istoči zadnje svjetlo nade
U kojem sve njegova svitanja niču

Pusti makar da jednako bude
Kao svako biće i sa čežnjom više
Prinučeno često da se s patnjom bori
Da sa suzom bola čami i uzdiše
Neka samo vrata svjetlosti otvori

Ako lijek je mrva istog poštovanja
Kojom si darivao svakog od nas grešnih
Zašto da se blagost ne spusti do onih
Bez krivice svoje ljudi neutješnih
Koji nikad neće imati priliku kajanja

Tek sam od nedavno počeo da shvatam
Šta se to u meni k'o odgovor krije
da je savjest kazna koju sam prihvatam
za krivnju neznanu zaspalu u meni
dok me krik tvoj očaja probudio nije

ZDENAC PREPUN ZLATA

(Dr Zwi Kesselmanu)

Kad zvjezdana staza čovjeka povede
Putem od života koji u raj vodi
Tek tada se shvati da se to zasluži
A nekom je suđeno da se takav rodi

Baš ovakvog posljednjeg donese mi Gospod
Na oltaru zlatnom koji uvijek sija
Da dužnik ostanem dokle sam postojim
A on da mi bude vječna amajlija

Njegova bi djela u tri reda stala
Svaki od njih zlata prepun zdenac jedan
Ako čovjek bogatstvo svojim djelom mjeri
I u tom se samo osjeća vrijedan

U jednom je toplina njegovoga doma
Bez laži i prevare kakva zna da biva
Kad sjaj ovog svijeta zdrav razum pomuti
I na površini nemoral ispliva

U drugom je briga za svakog čovjeka
Onog koji zbori da ga tišti muka
Il'naprosto on sam spozna nevoljnika
Kom' se odmah pruža topla ljudska ruka

U trećemu tek je nešto uzvišeno
Ljubav prema zemlji koju nogom gazi
Prema svakom biću, svemu što postoji
Njegov hod je kao kad anđeo prolazi

Molitvom ću svojom temelj da ostavim
Za njegovo tijelo što se sa zlom bori
A srcem što nikad ne da da ostarim
Pokušaću rane da mu zacijelim

Ako me u tome sudbina nadjača
Biće to najteži grijeh što se javi
Koji sam govori nepravda je jača
A dobrotu lako i Bog zaboravi

Ili će to biti još jedan u nizu
Od onih dokaza da Svevišnji samo
Uzme sebi one odabrane blizu
A bezličnu masu ostavlja ovamo.

NOVA GODINA

(jednoj ženi od februara 1978 do danas)

Sjajem u oku s pomalo sjete
Još jednom upijam zimsko veče
Na tragu novog lista života
Osjećam kako vino u venama teče

Tako je sve blistavo, bajno
Sve začinjeno zvucima sreće
I samo onaj što voli tajno
Ni ovu noć shvatiti neće

Zato i noćas srce osjećam punim
To što imam reći rečeno je davno
Kad volim volim, kad patim patim,
Tako vidljivo, čisto i javno

Ništa tu nema za spomenare
Sve tako jasno na licu piše
Uspomene nove, uspomene stare
Ni jedna manje, ni jedna više

Koliko samo dobrih dragih ljudi
Promiču kroz zvijezde ove prve noći
O, kako još jednom pune mi grudi
Svi oni što će opet meni doći

Zato mi je mladost čitav život jedan
Pjevam i ljubim svaki dan novi
I svaki tren mi jednako vrijedan
Baš kao i vi, moji stari snovi

Ako mi na tren vidite suzu
Ne tugujte to ću ja za vas da činim
Al' samo kratko da joj ne kvasim bluzu
Hoću je srećnu barem dok živim.

CRNOJ GORI

Na dnu srca melem nosim
Kad na dušu kamen padne
Stari lijek tugu briše
Zvukom pjesme zavičajne

Odnese me na visine
Međ'gnijezda sokolova
Odakle se vidik valja
Preko brda i dolova

Pa me sretnu gorske oči
Sivi oblak iznad mora
Tamna svila ljetnih noći
Rumenilo majskih zora

Tad ugledam rodnu kuću
I na pragu majku staru
Sa pogledom zalutalim
Prema vedru na bunaru

I osjetim miris hljeba
Tek pečenog ispod sača
Gladne oči što ga ištu
Iz drvenih stolovača

Za tren dođu pa nestanu
Zavedu me drage slike
Kada čudnim ognjem planu
Na prekrasne krajolike

Kuca za njih ispod grudi
Krik ispušta grlo bijelo
Ja sam dio ovih ljudi
Jedna duša, jedno tijelo

Odmoriti tako želim
Da mi savjest mirno spava
A san laki da mi čuva
Onaj komad neba plava

Na njemu je sjaj safira
Svi rubini ranog jutra
Tu su moji svi nemiri
Nada svakog novog sjutra

KOMADIĆI STAKLA

Dosadom obukoh dan pri samom kraju
I prolječno veče što ponoći žuri
Pod svjetlom na zidu sjenke se igraju
Dok sanjivo oko vapi da zažmuri

Tek što me odvuče laki san ka sebi
Ugledah na suncu tvoje sjajno oko
Radovao sam se, hrlio ka tebi
Letio ka nebu visoko, visoko

Trajalo je kratko, skoro kao treptaj
Na javu me baci krik ptice u noći
Nepreglednoj tami vratih se u beskraj
Skoro sasvim siguran da ti nećeš doći

Ali ima nešto tamo u grudima
Ne znam da l' je zebnja ili pusta čežnja
Ono što vječito vlada nad ljudima
Zbog čega je k' tebi neprestana težnja

Zato mi dopusti da te stalno sanjam
Skupljajući slomljene komadiće stakla
To su snovi - želje kojima se vraćam
Dok prolazim putem od raja do pakla.

SADRŽAJ

Predgovor

Na život osuđen	5
Još na putu	7
Usud	9
Dvije želje	11
Ruža davno ostavljena	12
Srcu nikad dosta	13
Zavičajne vode	15
Nad jesenjom slikom	17
Pjesma tambura	19
Djevojčici bez djetinjstva	20
Proljeće	22
Pred tobom	23
Da gore ne bude	24
Dubok zdenac	26
Ako si ostala ista	28
Sve je manje pravih stvari	29
Kaže behar cvate drugačije	31
Ljetnja noć	34
Ka prošlosti kradom	36
Pusto stratište	38
Budi se	39
Nikad ne zažali	41
Odlaziš	43

Opet breze	46
U kanjonu	47
Vrijeme bez povratka	49
Rađanje novog dana	51
Mirisi tišine	52
Kao točak ruleta	54
Još jedna sramota	56
Za sjećanje	57
Na crti bez povratka	59
I ovaj tren	61
Nepoznatom iz "Komanskog mosta"	63
Zdenac prepun zlata	64
Nova godina	67
Crnoj Gori	69
Komadići stakla	71